

Holly's Kerstgeheim

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440561

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,

Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met

Uitgeverij Dutch Venture Publishing

© 2021 Kirsty Ferry

Oorspronkelijke titel: *Holly's Christmas Secret*

Vertaling: Stevie Martens

Tekstredactie: Marieke Veringa

Illustraties: Mariska Maas (Rubre Art)

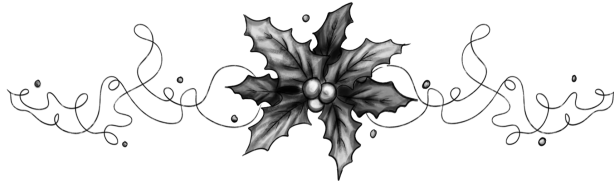
Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

KERSTMIS, HEDEN

Hoofdstuk 1

‘Ik ben maar in mijn eentje, dus ik hoop dat ze geen kerstdiner van vier gangen verwachten.’ Sorcha Davies staarde vol afschuw naar Coren Penhaligon, de eigenaar van het Pencradoc Arts Centre. Sorcha runde de Tower Tea Room, een kleine theesalon op de benedenverdieping van een grote folly die dateerde uit het begin van de negentiende eeuw. Er was een trap die naar de ronde tentoonstellingsruimte op de bovenste verdieping leidde en iemand had navraag gedaan of hij de ruimte voor een evenement kon gebruiken. Coren was Sorcha tegen het lijf gelopen toen ze aan het besluiten was hoe ze de theesalon dit jaar op de werkplaats van de kerstman kon laten lijken.

‘Niemand verwacht een kerstdiner van vier gangen. Ze willen een victoriaanse kersttentoonstelling organiseren, of een edwardiaanse,

dat weet ik niet zeker, en ze vroegen of er achteraf misschien eten geserveerd kon worden. Misschien een buffet of thee en gebak op de openingsavond.’ Coren was slim genoeg om opzij te stappen en zijn handen in zijn zakken te steken toen Sorcha naar hem toeliep met haar handen vol engelenhaar. Hij had echter geen geluk.

‘Hier, jij bent langer dan ik. Wil je dat uiteindelijk daar alsjeblieft aan vastspelden?’ Sorcha gooide een zilveren kerstslinger naar hem toe. ‘Dan kunnen we hem aan die kant hangen en valt hij precies over de toonbank. Zie je? Het ziet er mooi uit hè, als hij zo hangt. Maar goed. Ik kan wel zorgen voor thee en gebak. Ik kan zelfs zorgen voor een buffet, maar een kerstdiner van vier gangen gaat gewoon niet lukken.’ Ze trok een gezicht en hing de slinger recht. ‘Nou ja, het zou wel lukken, maar hier niet.’ Er was maar weinig ruimte in de theesalon en aangezien alles ter plaatse vers gebakken werd, zou ze zichzelf in de nesten werken als ze zoiets ambitieus als een viergangenmenu probeerde te organiseren. ‘Voor wie is het eigenlijk?’ Ze trok het engelenhaar recht en gebaarde naar Coren dat hij het andere eind ook vast moest maken.

‘Een man genaamd Locryn Dyer.’ Coren liep naar haar toe en reikte omhoog, zodat hij de punaise stevig in het plafond kon prikken. ‘Hij is net in de buurt komen wonen. Hij is een soort verzamelaar en opent hier een winkel. Misschien is het wel een antiekwinkel, maar misschien ook niet. Merryn was degene die er met hem over praatte.’ Coren fronste zijn wenkbrauwen. Als er geen goed ondernemingsplan of duidelijke, logische spreadsheet aan een concept vastzat, kon hij het idee niet altijd visualiseren. Zo werkte zijn brein; hij was net zo scherp als de punaises die Sorcha hem liet gebruiken en altijd verstandig en op een bepaald doel gericht. Hij zou willen weten wat Locryn verkocht en hoe hij verwachtte zijn zaak te laten groeien. De partner van zijn broer Kit, Merryn, had de boodschap duidelijk begrepen. Het vage idee van een man die spullen verzamelde en eventueel een winkel zou openen was vreemd voor de arme Coren. Met de hulp van Kit en Merryn had hij zich uit de naad gewerkt om van Pencradoc Arts Centre, dat aan de rand van Bodmin Moor in Cornwall lag, het succes te maken dat het vandaag was.

Sorcha verborg een glimlach en haalde een

ijsblauwe slinger uit de doos die naast haar stond. Ze wist alles over de vage concepten van bedrijven. Op haar achttiende was ze uit het dorpje Pencradoc verhuisd om catering te studeren. Ze had in verschillende horecagelegenheden in het land gewerkt, maar eigenlijk had ze er ontzettend verlangd naar om haar eigen kleine winkeltje te hebben.

Tegen de tijd dat het Arts Centre echt was opengestaan, was ze terug geweest in Pencradoc. Ze was geïntrigeerd geweest door het hele gebeuren en had haar eigen theesalon in het gebouw geopend. Ze had absoluut het gevoel dat ze hier helemaal op haar plek was, alsof het openen van een theesalon precies was wat ze moest doen. Toen Sorcha in het dorp opgroeide, had ze altijd al graag binnen de grote poorten van Pencradoc willen komen, voorbij het dreigende grijze poortgebouw, om te zien wat daar was. De toren zelf had altijd iets weg gehad van de torens uit de sprookjes *Rapunzel* of *Doornroosje*, en als klein meisje had Sorcha het gebouw zorgvuldig bestudeerd om te zien of er misschien stiekem een prinses in het gebouw gevangen had gezeten. Tot haar teleurstelling bleek dat niet zo te zijn.

Maar nu haar ambitie om binnen de poorten te komen officieel was vervuld, was het eerlijk gezegd best leuk om aan een selectie kerstknabbels te denken, vooral als er ook een tentoonstelling bij zou zijn. Ze hield van de geschiedenis van het huis en het zou heel leuk zijn om foto's of schilderijen met een feestelijk thema te bekijken, die hopelijk op de een of andere manier met het Pencradoc te maken hadden. Ze was altijd al dol geweest op Kerstmis en het ophangen van de versieringen maakte haar extra vrolijk.

Sorcha stond er ook om bekend dat ze altijd monsterlijke hoeveelheden lekkers voor iedereen bakte, vooral in deze tijd van het jaar, en dat had natuurlijk alles te maken met de verrukkelijke geur van kerstkruiden, gemengd fruit en opgewarmde rum of brandewijn die haar neus aangenaam prikkelde als ze bakte.

'Laat het maar aan mij over,' zei ze tegen Coren toen hij fronsend naar een bos maretak keek die ze schertsend voor hem hield, waarna ze hem plagend een knipoog gaf. Iedereen wist dat Coren niet iemand was die van maretak hield, daar was hij veel te gereserveerd en zakelijk voor. Hij nam er echter nooit aanstoot

aan en genoot echt van Kerstmis op zijn eigen rustige manier, ook al was die manier niet zo uitbundig als die van Sorcha. ‘Als je me kunt vertellen hoeveel mensen ik kan verwachten,’ vervolgde ze, ‘dan kan ik het allemaal regelen. Wil je dat rode engelenhaar alsjeblieft een bé-tje hoger hangen? Kijk, je hebt het scheef gehangen.’

‘Sorry, hangt het zo beter? Goed. Oké. Ik zorg ervoor dat Merryn alles uitzoekt,’ antwoordde hij, terwijl hij zijn handen weer in zijn zakken stak en achteruit probeerde te lopen toen Sorcha een zingende en dansende kerstman uit een doos haalde en gretig omhoog keek naar een hoge plank op het dressoir, waar het servies in stond. ‘En dan kan Locryn jullie beiden laten weten wat hij van plan is.’

Sorcha knikte. In gedachten was ze al aan het bedenken wat ze kon maken. Ze verheugde zich op dit project. ‘Geweldig. Denk je niet dat deze kerstman daarboven prachtig zou staan? Als je hem daar neerzet, ben ik je voor eeuwig dankbaar.’ Ze grijnsde naar haar baas en stak de kerstman naar hem uit. ‘Of misschien geef ik je wel een peperkoek muffin voor tijdens de theepauze.’

Coren glimlachte eindelijk. ‘Een peperkoek muffin is prima, dank je. Merryn neemt snel contact met je op.’ Sorcha klapte in haar handen toen Coren de kerstman voor haar op zijn plaats schoof.

Locryn had al een hele verzameling spullen. Hij was vrij recent naar Pencradoc verhuisd en hij had de spullen uit zijn oude antiekwinkel in Newquay meegenomen. Nou ja, ‘winkel’ was een groot woord. Hij had een ruimte gehuurd in een oud herenhuis dat gewijd was aan antiek en verzamelobjecten en die had hij de laatste jaren gebruikt. Nu was hij er echter klaar voor om verder te gaan en zijn zaak elders op te bouwen.

Hij had het huis waar hij met Laura had gewoond eindelijk verkocht. Het was eigenlijk zijn huis voordat zij bij hem introk, maar het voelde niet goed meer om er te wonen. Op de een of andere manier had hij het gevoel dat de negatieve energie van al hun ruzies en onenigheden er nog aanwezig was en dat elke kamer in het huis de herinnering aan een ruzie over iets onbeduidends bevatte. Hij was meer dan

klaar geweest om het huis te verkopen en een frisse start te maken. Als iemand hem afgelopen Kerstmis, toen de sfeer grimmig was omdat zijn relatie op klappen stond, had verteld dat hij in een mooi klein dorpje in Cornwall zou wonen – dat blijkbaar iets betekende voor zijn familie op een eigenaardige, omslachtige manier waar niemand helemaal zeker van was – zou hij die persoon niet geloofd hebben.

Hij was echter ontzettend blij dat hij die keuze gemaakt had en dat hij nu deze vrolijke tentoonstelling kon plannen, in plaats van dat hij aan het berekenen was hoeveel extra uur hij nog kon werken voordat hij naar huis moest om Laura onder ogen te komen.

Op een gegeven moment was duidelijk geworden dat het zo niet langer door kon gaan en uiteindelijk had de gelegenheid zich voorgedaan om een huis in het dorp Pencredoc te huren. Zijn nieuwe huis was oorspronkelijk een kleine cottage geweest, maar de benedenverdieping was verbouwd tot winkel en de bovenverdieping was nu een appartement. Het was een te mooie kans om te laten schieten. Alles was geregeld in november en nu was het december, stond Kerstmis voor de deur, had hij